

Serra de Finestres

Text i foto > **BALTA NAVARRO**, escriptor

«Si vingués una guerra, aniria a amagar-me a Finestres». No sé quantes vegades hem sentit, a can Navarro, aquesta frase sorgint de l'ideari estratègic de la nostra mare. Es podria fer un joc de paraules amb *Finisterre* (el nom *Finestres* deriva de *Finister*, 'talaia'), perquè fa un temps Finestres era un altre món. Un lloc apartat de tot i de tots. Si més no per a les esperances, en cas de necessitat, de supervivència de la nostra matriarca. Des de can Baltasar, el mas d'on prové ma mare i on els germans Navarro anàvem de vacances per Setmana Santa i a l'estiu, s'albi-

ren els tres pics fantasmagòrics de Finestres en postura amenaçadora. Almenys aquesta era la impressió que tenia jo (el benjamí) cada cop que els meus ulls hi fixaven l'esguard. Dessota un llençol de fajos, roures i castanyers, un esperit en pena engegava un udol que, per al meu esperit de nen consentit, en aquella època, era un advertiment molt seriós. Finestres mai ha deixat, des de llavors, d'advertir-me. Em diu quelcom que encara no he capít. Un guerrer Massai, no fa tant, havia de matar un lleó com a prova iniciàtica de valor. El meu lleó va ser el primer cop que vaig grimpar fins al castell de Finestres, quatre murs enderrocats del que havia estat, possiblement, una torre de guaita. Ves a saber si no era on s'amagava la miste-

riosa olla d'or que, de tant en tant, sorgia en contes que el nostre avi ens explicava a la vora del foc. Pronunciar Finestres era com deixar anar un encanteri, com engegar l'aixeta d'històries que eriçaven el pèl moixí d'un nen al seu paradís d'infància.

La meva relació amb aquesta serralada es retroalimenta sovint. Ara mateix m'estic plantejant un relat de por per al qual he de passar una nit en solitari dins del refugi, si pot ser sense llum. Fa anys que m'ho plantejo: Balta, sigues valent! No diré el dia que decideixi per si a algú se li acut fer-me alguna broma. Podria haver-hi víctimes. Vaig veure, anys enrere, una pel·lícula en què un aspirant a xaman sioux havia de prendre a una àliga, sense fer-li

gaire mal, una ploma de la cua. El noi, després d'una llarga espera i una acurada observació, a la fi ho aconseguia. En una excursió a Finestres, amb germans i amics, observàvem, mentre fèiem camí, un parell d'àligues que ens sobrevolaven fent cercles. Quan vam entrar a l'atapeïda fageda, les vam perdre. En arribar al refugi, jo i un dels meus germans vam pujar al castell. Després de grimpar una estona, quan vaig aconseguir el cim, em vaig recolzar en un dels arbres que hi vigilen. Vaig notar un tacte estrany, ni soca ni fullam, i un remenament que em va espantar. Just dessota meu, per damunt de la boscúria, planejava una àliga, tan espantada com jo. Havia tocat una àliga. El pròxim cop li robaré una ploma.